

дъщеря. Научихме се, че нея и много други деца си обърналъ на зайчета. И че само ти можешъ да ги обърнешъ пакъ на деца. Та дойдохме да те помолимъ да отключишъ изворитъ.

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ. Какво разправяшъ ти? Кой ти каза всичко това? И какъ се осмѣлихте да дойдете въ колибата ми? Знаете ли, че и васъ ще обърна на зайчета? Кики, я затвори вратата и прозорцитъ.

ДИМО. Щомъ не може съ добро, ще бжде съ зло! (Вдига пушката, която носи, и я носочва къмъ горския царь). Отключи изворитъ, или ще стрелямъ!

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ. Ха, ха, ха! Юнакъ дете, брей! Напраздно се горещишъ, драги. Куршумъ мене ме не хваща.

ДИМО. Зная това. Друго нѣщо има въ пушката ми. Я погледни орела!

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ (грабва орела и разглежда краката му). Нокътътъ? Кжде му е единиятъ нокътъ?

ДИМО. Въ пушката е! Ако пристъпишъ една крачка, прости се съ живота!

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ (разтреперанъ). Чакай, чакай. Всичко ще направя! (Тихо на Кики), Абе, Кики, помогни ми бе, вземи пушката!

КИКИ. Не смѣя, господарю, страхъ ме е.

ДИМО. По-скоро, или ...

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ. Сега, сега, чакай, ето ... (Вдига една плоча въ жгѣла на стаята. На вратата се натрупватъ и надничатъ зайчета. Въ дупката Горскиятъ царь прави нѣщо съ ржце. Изправя се). Пуснахъ изворитъ. Махни вече тая пушка. Юнакъ си билъ, брей.

ДИМО. Не! Стой тамъ! Да провѣримъ най-напредъ.

ЗАЙЧЕТАТА (викатъ отъ вѣнъ). Изворчето потече!

ДИМО. Мили зайчета, вървете да пиете отъ извора. (Всички зайчета изтичватъ. Следъ малко се връщатъ вече деца, съ весели викове).

ДЕЦАТА. Ура! Свободни сме вече! Димо и Добри ни освободиха.

ДИМО. Добре тогава. (Оставя пушката).

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ (полека се приближава и хваща Димо). А-а! Сега ще видишъ ти! Не на заякъ, а на таралежъ ще те обърна! (Децата се разбѣгватъ). Кики, затвори вратата!

ДОБРИ (изважда кутиятъ). Време е вече! Изворитъ сж отключени! Нѣма нужда повече отъ тая магьосническо сила! (Отваря кутиятъ. Лекъ димъ излиза отъ нея).

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ (изпуска Димо и сѣда разтреперанъ на столчето). Какво става? Кжде ми е силата? (пипа се по гърдитъ).

ДОБРИ. Ето кутиятъ, а силата ти отиде въ облацитъ!

ДИМО. Така ти се пада, лошо старче!

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ. Победихте ме! Победенъ съмъ вече! (Кики отваря вратата. Децата отново се натрупватъ. Излиза напредъ царкинята).